

Gullskillpadden

Hvert år ved samme tid på en liten øy mellom kontinentene kommer dyrene og feene fra Auiujlandene sammen for å arrangere en stor konferanse hvor de skal rådføre seg om aktuelle saker. „Jeg ...“, sier slangen, som representerte en liten afrikansk stat (denne disige morgenen), har noe å si!“ og så fornøyd med seg selv på massen av lyttere. „Nåååå?“, gjespet den egyptiske krokodillen og begynte å forberede et par kommentarer, bare for å ha muligheten til senere å sove uforstyrret gjennom resten av sammenkomsten. „Problemet som vi skal behandle i dag“, vislet slangen uten å ta hensyn til om andre ble brydd, og fortsatte: „det er slik at vi ikke forstår hverandre. Bare de høyest utdannede blant vårt folk snakker fler enn to språk, men aldri de samme“.

Dyrene var allerede gode på å unngå å behandle dette spørsmålet, fordi det var svært ubehagelig å tenke på spørsmål som ingen visste svaret på. Nå støtte de brått på dette, og skrapte nervøst i jorden med føttene og hvisket. „Og?“, spurte nervøst den irske nissen, og vendte gullkjelen sin opp-ned for å sette seg (på grunn av den økonomiske krisen i verden inneholder den bare en knapp). „Til nå har vi alltid klart å overvinne problemene, ikke sant?“ „Det er ikke sant!“, konstaterte en sau fra det skotske høylandet, som hadde kommet i stedet for en forkjølet Nessie. „Vi klarer ikke å spre viktige nyheter. Koalaene i én del av regnskogen vet ikke at den andre delen brenner. Fiskene dør på grunn av vannforurensing fra andre land fordi ingen informerer dem om oljeflaket som er i ferd med å komme. Og hvert år må vi trekke lodd for å finne et konferansespråk som alle kan akseptere. Er det det du kaller å overvinne problemene?“ Sauen breket for å forsterke ordene sine, la seg ned og begynte å tygge drøv påny.

Det ble stille et øyeblikk, da et eller annet hode i en flokk av noen usedvanlig late dyr utviklet morderiske tanker mot den uerfarne sauene. Da gikk plutselig løven fra Arabia beslutsomt fram: „La oss bruke mitt språk!“ han løftet kjempelabben og tittet demonstrativt på klørne sine. Fordi jeg er den sterkeste, raskeste og farligste blant oss alle. Og det er naturens lov at den sterkeste vinner. Slik blir problemet vårt løst. Alle får lære mitt språk og så kan alle forstå hverandre!“ „Å, nei“, svarte firfislra, som ingen visste riktig hvor kom fra. Vi skal snakke mitt språk. Jeg er dyret med lengst stamtre. Dessuten stammer jeg fra dinosaurene, så med all den tradisjonen må jeg vite hva som er bra!“

I massen dukket det opp en brummende støy fra klappingen, og firfislen kastet et foraktfullt blikk på løven. „Hvorfor ikke mitt?“ skrek en høy stemme for å overdøve bråket da et nesehorn forlot plassen, og en kanin dukket opp. „Jeg er veldig fruktbar. Slik kommer også språket fra landet mitt til å være. En hyene lo, så en sebra sparket kjeften dens med hoven sin. „Jeg er også veldig fruktbar Så bruk språket mitt!“ foreslo en mus forsiktig. „Og mitt“, roper et pungdyr samtidig med en antilope. „Og mitt ...“ brummet en leopard.

Snart skulle det vise seg at hvert land foredro at sitt språk skulle læres av alle de andre, og ingen viste seg villig til å forlate sitt eget utgangspunkt, ikke så mye som et steg til fordel for naboen. Det var nå en liten skilpadde, som ikke engang representerte noe land, ettersom den hadde sitt hjem på en liten øy, hørte skrikingen og begynte å krype, slik skilpadder har for vane, sakte mot sammenkomsten. Da den kom dit lette den etter den største knausen i området og klatret opp på den. „Stillhet!“ et utrolig utrop fikk dyrene til å skjelve, og alle, som perler på en snor, tittet på den lille flekken på den store steinen.

Den lille skilpadden smilte og gratulerte seg selv med å inneha så høy røst. „Jeg mener“, sa den med høy stemme, „at jeg har løsningen på problemet.“ Ennå en gang lo hyenen, men dekket nok

engang den ømme kjeften sin med poten for å unngå et straffende slag.

„Hvorfor skaper vi ikke et nytt språk?“ fortsatte den lille skilpadden fra knausen sin. „Hvorfor ikke skape ett som er lett å både lære og uttale for alle vesener i verden? Et språk som hverken favoriserer eller skaper ulemper i noe land. Den så på dyrene som stod nedenfor og så perplekse tilbake. Den håpet at forslaget sitt skulle bli akseptert. „Og hvordan ...“ begynte løven sakte og sint „...skal vi skape dette språket?“ Den lille skilpadden gjorde en triumfbevegelse med foten, for mens den sakte vandret mot sammenkomsten kunne den jo tenke på saken. „Det skal jeg forklare for dere“, begynte den og snakket i flere timer, og desto mer den snakket og forklarte språket, desto fler dyr ble tiltrukket av idéen.

„Storslaget“, bemerket krokodillen. „Forunderlig“, sier løven. La oss belønne den!“ bestemte den irske nissen. „Selvsagt“, istemte dyrene. „Men hvordan?“ „Jeg skal gjøre det!“ hørtes en energisk stemme fra folkemassen, og Hollywood-feen fra USA summet opp til steinen som den lille skilpadden stod på. Hun løftet tryllestaven sin, så noen trolldomsord og gullstøv ble strødd over kroppen til den lille språkoppfinneren, til den var dekket av gull fra topp til tå.

„Nå kommer vi alltid til å gjenkjenne deg som vår største hjelper og får lov til delta i alle sammenkomstene“, erklærte feen og folkemassen under henne applauderte. „Ingenting å takke for, ingenting å takke for“, feen bøyde seg og fløy tilbake dit hun kom fra. Den lille skilpadden, altså oppe på steinen, smilte med stor mine og mente at den kunne være svært så fornøyd med seg selv.

Denne sanne begivenheten fortalte Katharina von Radziewsky i Juni 2003, og Klaus Friese oversatte til Esperanto. Norsk oversettelse ved Espen Stranger-Johannessen.